

WATER BIJ DE WIJN

Blijspel in drie bedrijven

geschreven

door

CHRISTIAAN ABBING

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.

Tel: 072 - 5 11 24 07

Fax: 072 - 5 15 53 66

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **WATER BIJ DE WIJN** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **CHRISTIAAN ABBING** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

Copyright: © 2011 Anco Entertainment bv - Toneeluitgeverij Vink bv

Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (youtube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363

1800 AJ Alkmaar

Telefoon 072 - 5112135

Website: www.ibva.nl

Email: info@ibva.nl

ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **8** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

**Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten,
Te Boelaerlei 107 - 2140 Bght ANTWERPEN Telefoon (03)3.66.44.00.
Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten
van u te claimen, of te innen.**

Personen:

Bert - De café-eigenaar. In naam de baas, maar hij zit onder de plak bij zijn vrouw. Liever lui dan moe. Mijmert graag over vroeger, en wil om nostalgische redenen het café niet verkopen.

Maria - Vrouw van Bert, haar wil is wet. Maria wil het café graag verkopen en een 'normaal' leven gaan leiden.

De Professor - Een wat verstrooide man die zich bezighoudt met allerlei vreemde experimenten en daar graag over vertelt.

Luigi - Een Italiaanse zakenman die zijn keten van pizzeria's graag wil uitbreiden met het pand waar het café gevestigd is. Maffiose charmeur.

Daan - Een gedesillustioneerde parkeerwachter die tegen zijn pensioen aan zit en elke dag een biertje komt drinken in het café. Wilde ooit carrière maken bij de politie, maar is nooit verder gekomen dan de parkeerwacht.

Elisabeth - Studente die zegt de erfgenaam te zijn van de eerste eigenaar van het café. Elisabeth probeert haar vader terug te vinden door de lijn van de familie te volgen.

Annabel - Oudere dame, tikje ondeugend.

Mevrouw Klinker - Dame van de Gezondheidsinspectie en antiekverzamelaar.

Decor:

Een ouderwets bruin café, met aan de ene kant een deur naar buiten en aan de andere kant een deur naar de keuken en een deur naar de wc.

In het midden, wat naar achteren, staat een toog met barkrukken ervoor. Op deze toog natuurlijk een mooie bierkraan en erachter rijen met flessen drank.

Verder staan er nog twee cafétafeltjes (met in elk geval op één tafeltje een vaasje verleurde bloemen) en stoelen, een kapstok en

een flipperkast. Tegen de flipperkast geleund staat een groot bord met daarop de tekst 'De Droncken Maeght'.

Voor de toog is een luik in de vloer, de toegang naar de kelder.

Als een luik niet tot de mogelijkheden van het podium behoort, kan er gekozen worden voor een extra deur in de achterwand, met de suggestie van een trap naar beneden.

Situatieschets:

Bert en Maria hebben dit café al heel lang in bezit, maar door het rookverbod en de recessie krijgen ze nog maar amper aanloop. Maria zinspeelt erop het café te verkopen, maar dat wil Bert niet.

Eerste bedrijf

Eerste scène

Het is vroeg in de middag. Het café is leeg, op Bert na die op een kruk aan de bar een krantje zit te lezen.

MARIA: (*vanuit de keuken*) Bert! Bért! Bééért!

BERT: (*zucht, legt zijn krant neer en zegt zonder van zijn kruk af te komen*) Ja, lieverd?

MARIA: Waar zit je?

BERT: (*geïrriteerd*) Wat denk je zelf, lieverd?

MARIA: Aan je eigen bar, met je krantje!

BERT: (*schudt verbaasd zijn hoofd*) Hoe weet ze dat toch elke keer? *Pakt zijn krant op en leest verder. (Maria komt op vanuit de keuken, loopt naar Bert en slaat de krant uit zijn handen)*

MARIA: Denk je dat de glazen zichzelf spoelen? En dat de tap vanzelf weer volloopt met bier? En dat de tafels zichzelf afnemen?

BERT: Eh nee... ik dacht eigenlijk dat jij dat ging doen.

MARIA: Há! Mooi niet. Als het aan mij lag, hadden we dit café allang verkocht. Maar nee, meneer moet zo nodig zijn eigen café houden. Man, als je aan de bar wilt hangen en kletsen met je vrienden, dan doe je dat toch lekker in een ander café?

BERT: Maria, lieverd, moeten we dat nu per se hier bespreken, met al die mensen erbij?

MARIA: Welke mensen?! Het is vier uur 's middags man, er is niemand hier. Schiet op, kom van die kruk af en ga doen wat je elke middag doet!

BERT: Maar dat doe ik toch al? Ik zit op mijn kruk en lees mijn krantje!

MARIA: Ik bedoel dat je moet zorgen dat je café om vijf uur open kan! Ga de glazen spoelen, vul de tap bij!

BERT: Goed, goed, ik ga al... (*komt zuchtend overeind en sloft naar de achterkant van de toog. Begint de glazen te spoelen en houdt met één oog zijn krantje in de gaten. Af en toe slaat hij een bladzijde om*)

MARIA: (*met haar handen in de zij*) Zo mag ik het zien, Bertje van me. Ik ga even een doekje halen om de tafels af te nemen. *Maria af.*

BERT: (*leest in de krant en schudt zijn hoofd*) Het valt allemaal niet mee, met die omvallende banken. Ik ben blij dat wij hier alleen krukken en een paar stoelen hebben. Die blijven gelukkig wel

staan. (*Maria komt weer op van achteren met een poetsdoek en een brief*)

MARIA: Er was trouwens een brief voor je. Hier!

BERT: (*verbaasd*) Wie schrijft mij nou een brief? (*Maakt de brief open en begint te lezen*) Geachte heer, blablabla... in het kader van de volksgezondheid... blabla... onverwachte inspectie... blablabla... een dezer dagen... met vriendelijke groet... Oh, de Gezondheidsinspectie!

MARIA: De Gezondheidsinspectie?

BERT: Ja, die komen kijken of hier niet stiekem gerookt wordt.

MARIA: Maar je rookt al jaren niet meer! En ik heb nooit gerookt. Bah, het idee alleen al.

BERT: Nee, maar de klanten mogen ook niet roken sinds het rookverbod, hè. Of we zouden een rookhok moeten hebben.

MARIA: Maar jij bent te lui om een rookhok te maken.

BERT: Niet waar! Ik heb het nog voorgesteld!

MARIA: Als je maar niet denkt dat ik zo'n stinkhol ga staan boenen!

BERT: Da's precies de reden waarom ik ervan afgezien heb. Dan zou ik zelf met een doekje in de weer moeten. Huuu! Trouwens, de Gezondheidsinspectie kijkt ook of het hier wel goed schoon is.

MARIA: Ja ja, ik heb je hint begrepen. (*Maria begint de tafels af te nemen*)

MARIA: Bah! Er zit hier een vlek in de tafel die ik er niet uit krijg! Wat is hier gebeurd?

BERT: Daar zat de Professor gisteravond. Hij had iets uitgevonden om verf op te lossen, geloof ik.

MARIA: Dat kun je wel zien, ja! Je kijkt gewoon tegen het hout aan! Alle lak is eraf.

BERT: ... maar volgens mij was het gewoon een fles terpentine.

MARIA: Nou, als hij hier weer is, zeg je hem maar mooi dat hij het mag vergoeden. Die tafel ziet er niet uit zo.

BERT: Ik geloof niet dat de Professor zo goed in de slappe was zit. Al zijn uitvindingen werken niet. Of ze zijn al een keer uitgevonden.

MARIA: Dat is nog geen reden om onze tafels te vernielen! Je gaat gewoon tegen hem zeggen dat 'ie moet betalen. Wij kunnen het geld prima gebruiken.

BERT: Dat is waar! We zouden van het geld een nieuw dartbord kunnen kopen. Of een jukebox met hits uit de jaren '60 en '70. Ah, dat waren nog eens tijden...

MARIA: ... of de tafel opnieuw schilderen. Daar krijg je tenslotte een

schadevergoeding voor. En hou maar op met dromen, zoveel geld zal het heus niet zijn.

BERT: Ho ho, je vergeet de emotionele schade! Die moet ook vergoed worden.

MARIA: Het beste zou zijn als we het hele café in één keer verkochten en stil gingen leven.

BERT: Nee! Ik wil het café niet verkopen! Ik hou van dit café!

Maria kijkt boos.

BERT: ... en van jou natuurlijk.

MARIA: Och, mijn Bertje toch... *Aait Bert over zijn hoofd. Dan weer snibbig:* En nu weer aan het werk, het is al half vijf! *(Bert gaat verder met glazen spoelen, Maria neemt de tafels verder af. Daan komt binnen, met afhangende schouders)*

DAAN: Goedemiddag samen.

MARIA: Nee Daan! We zijn nog niet open! Wegwezen!

DAAN: Maar het is al half vijf en...

MARIA: Precies! En het café gaat pas om vijf uur open. Ga nog maar een halfuurtje bonnen uitdelen! *(Daan gaat sloffend weer af)*

BERT *(verwijtend)* Waarom zei je dat nou?

MARIA: Het is toch zo? Als we elke dag een beetje eerder opengaan, staan straks je eerste klanten om negen uur 's ochtends op de stoep!

BERT: Dat bedoelde ik niet. Waarom zei je dat Daan bonnen uit moest gaan delen?

MARIA: Dat is toch zijn baan? Hij is toch van de parkeerpolitie?

BERT: Dat weet ik wel, maar jij weet ook wel dat het niet zijn droom was om parkeerwachter te worden. Toen hij bij de politie solliciteerde, wilde hij bij de recherche.

MARIA: Waarom is hij geen rechercheur geworden dan?

BERT: Omdat hij de toenmalige commissaris betrapte op wildplassen. Die heeft sindsdien altijd zijn promotie tegengehouden.

MARIA: Wat naar voor hem!

BERT: Ja, ik hou er ook niet van als iemand staat te kijken als ik moet plassen.

MARIA: Nee, ik bedoel: wat naar voor Daan!

BERT: Oh, zo. Ja, die is er nog ontdaan van. Maar goed, ik ga weer even verder met glazen poetsen. Het is bijna vijf uur en ik moet nog een nieuw tapvat uit de kelder halen. Je houdt me van mijn werk met je geklets! *(Maria kijkt verontwaardigd, maar zegt niks. Ze gaat verder met de tafels afnemen. Bert poetst de glazen en loopt dan*

naar het luik)

BERT: Zo'n tapvat uit de kelder halen is nog zwaar werk. Misschien kunnen we van het geld dat we voor die tafel krijgen wel een vatenlift kopen. Dan hoef ik niet zo te sjouwen.

MARIA: Jij wilde dit café! Dan mag je ook met het bier sjouwen. Trouwens, waar zijn je spieren gebleven? Vroeger hoorde ik je nooit over wat die vaten wogen!

BERT: Ach ja, vroeger... Toen de schepen van hout en de mannen van staal waren. *(Bert trekt zuchtend het luik open en verdwijnt in de kelder)*

MARIA: Vroeger was het zo'n stoere kerel! Maar door al die jaren in het café is 'ie helemaal uitgezakt. Ik wou dat we de boel verkochten en lekker rustig ergens anders gingen wonen.

BERT: *(vanuit de kelder)* Maria! Kom eens kijken?

MARIA: Hij zal toch niet weer een dode muis gevonden hebben? Brr, ik vind die kelder maar niks. Wie weet wat zich daar allemaal ophoudt in het duister...

BERT: Ma-ri-a! Kom eens!

MARIA: Ik kom al! *(zucht, schudt haar hoofd en gaat de kelder in. Het luik valt achter haar dicht. Elisabeth komt binnen. Ze heeft een oud papier in haar handen en kijkt om zich heen)*

ELISABETH: Dit zou het moeten zijn! Dit moet het café van mijn overgrootvader zijn! Het ziet er hier wel oud uit, moet ik zeggen. Als ik hier begin met zoeken, moet ik uiteindelijk bij mijn vader terechtkomen... Maar voorlopig zie ik nog niemand. Wat raar. Hallo? Is daar iemand? *(Annabel komt binnen)*

ANNABEL: Dag meisje! Zo, wat brengt zo'n mooi jong ding als jij in zo'n oud bruin café? Heb je hier afgesproken met je vriendje? Hihhi...

ELISABETH: Dag mevrouw! Nee, ik heb geen vriendje. Ik ben op zoek naar mijn vader.

ANNABEL: Ooh? Hoe ziet hij eruit? Is hij knap?

ELISABETH: Ik zou het niet weten, ik heb hem al heel lang niet gezien. Hij is verdwenen toen ik een paar jaar oud was, en ik ben door m'n moeder opgevoed. Maar nu wil ik hem graag ontmoeten.

ANNABEL: Ach, arm ding. Maar waarom kom je dan hier in vredesnaam?

ELISABETH: Omdat dit vroeger het café van mijn overgrootvader was. Misschien kan ik hier een aanknopingspunt ontdekken om mijn vader te vinden.

ANNABEL: Je overgrootvader? Gunst, lieve kind, ben je familie van

die brave Bert hier?

ELISABETH: Nee, mijn overgrootvader heeft het café overgedaan aan mijn grootvader, en die heeft het verkocht. Dus wie hier de baas ook is, het is geen familie van mij. Maar eh... waar is de baas eigenlijk?

ANNABEL: Nu je het zegt! Wat vreemd eigenlijk, dat er niemand is. Normaal gesproken zit Bert hier altijd zijn krantje te lezen. Hij is de eigenaar van het café. Maar de baas, dat is Maria, zijn vrouw. Hihihhi, die arme Bert zit nogal onder de plak.

ELISABETH: U lijkt goed op de hoogte, mevrouw. Komt u hier vaker?

ANNABEL: Ja kindje, ik kom hier regelmatig een hartversterkinkje drinken. En bovendien komen hier ook nog weleens leuke mannen, dus dan heb ik ook nog wat aanspraak.

ELISABETH: Oh, op die fiets.

ANNABEL: Nee, meestal lopend. Anders zou ik zo vreselijk gaan slingeren dat er ongelukken gebeuren. Hihihhi!

ELISABETH: Ik bedoelde: op die manier. Maar als er hier niemand is, zal het vast niet zo hard lopen met de klandizie!

ANNABEL: Nou, het is wel teruggelopen sinds het rookverbod. Bert wilde nog wel een rookkamer timmeren, maar Maria heeft hem duidelijk gemaakt dat zij dat smerige stinkhok niet binnen zou gaan. Dan zou hij het zelf moeten schoonhouden, en toen heeft hij er maar vanaf gezien. Jaah, Bertje is liever lui dan moe.

ELISABETH: Oh, dus er is wél personeel? Maar waar zijn ze dan?

ANNABEL: Ik heb geen idee, lieve kind. Misschien deden ze wel ondeugende dingen en zijn ze de tijd een beetje vergeten, hihihhi.

ELISABETH: Daar wil ik liever niet aan denken. Maar goed, als ze er niet zijn, kom ik een andere keer wel terug om hun wat vragen te stellen. Dag mevrouw! (*Elisabeth af*)

ANNABEL: Zo'n lief jong ding. Haar vader, ja ja... Ik geloof er niks van. Een oudere man, dat wel. Vast een ouwe bok, die wel zin heeft in een groen blaadje. Laat 'ie iemand van zijn eigen leeftijd zoeken! Mij bijvoorbeeld. Hihi. (*Luigi komt op. Hij kijkt goedkeurend om zich heen. Ziet dan Annabel en haast zich naar haar toe om haar een handkus te geven. Annabel is zichtbaar onder de indruk*)

LUIGI: Buena sera, señora bella!

ANNABEL: Oh meneer! Wilt u bellen? Maar iedereen heeft toch een mobieltje tegenwoordig?

LUIGI: Aha, mooie dame maakt een grapje! Luigi houdt van grapjes!

ANNABEL: (*in de war*) Mooie dame? Grapjes? U maakt me aan het blozen, meneer eh... hoe zei u dat u heette?

LUIGI: *(met een buiging)* Mijn naam is Luigi di Mascarpone, señora.
En hoe heet deze prachtige bloem?

ANNABEL: *(kijkt naar 't vaasje verlepte bloemen op haar tafeltje)* Oh,
dat zijn gewoon margrietten. Maar die hebben hun beste tijd wel
gehad.

LUIGI: *(mompelend)* Jij ook, ouwe taart. *(Hardop)* Bij uw schoonheid
verbleken alle bloemen, mevrouw! Hoe luidt uw naam?

ANNABEL: Ik heet Annabel, meneer Luigi.

LUIGI: Annabel! Wat een schitterende naam voor zo'n mooie dame.
Wilt u iets van mij drinken?

ANNABEL: Hihi, dat zou ik wel willen, maar ze zijn nog niet open hier.
U zult nog een kwartier geduld moeten hebben.

LUIGI: *(kijkt op zijn horloge)* Zolang kan ik niet wachten, ik sta dubbel
geparkeerd. Ik kom nog wel een keertje terug. *(Loopt gehaast de
deur weer uit)*

ANNABEL: Kijk maar uit voor Daan! Voor je het weet heb je een
bekeuring. Oh, hij hoort me al niet meer. *(kijkt om zich heen)* Hè, ik
heb er dorst van gekregen. Waar zouden Bert en Maria zijn? *(roept)*
Bert! Maria! Bèèèrt! Mariaaaa!

ANNABEL: Geen antwoord. Nou, dan ga ik ook nog maar even een
rondje wandelen. Het is tenslotte ook nog geen vijf uur. *(Annabel
af. Het luik gaat open, Maria's hoofd komt tevoorschijn)*

MARIA: Ik dacht toch echt dat ik iemand hoorde roepen. Niemand te
zien. Vreemd... zou het dan toch spoken in de kelder?

BERT: *(vanuit de kelder)* Schiet eens op, mens... ik bedoel: lieverd.
Dit ding is zwaar.

MARIA: *(klimt helemaal uit het luik)* Zwaar? Het ziet er anders
helemaal niet zo zwaar uit.

BERT: *(komt ook tevoorschijn)* Pak het even van me aan, dan kun
je voelen wat het weegt.

*Geeft het beeld aan Maria, die zichtbaar moeite heeft om het vast te
houden.*

MARIA: Zo, dat weegt inderdaad behoorlijk wat! Ik snap wel dat jij het
niet mee naar boven kunt nemen.

BERT: *(klimt nu ook uit het gat)* Hoezo?

MARIA: Nou, jij hebt al genoeg aan je buik! Dat beeld kun je er dan
niet bij hebben als je die trap op moet. Maar vertel eens, waar heb
je dat ding nou gevonden?

BERT: Het stond achter een pilaar ergens achteraan. Ik snap niet dat
ik het niet eerder gezien heb.

MARIA: Wat is het eigenlijk?

BERT: Ik heb geen idee. Het is een beeld, maar wat voor eentje? Oh kijk, hier aan de achterkant zitten schroefgaten.

MARIA: Misschien is het wel een heiligenbeeld of zo! Stel je voor dat het heel veel geld waard is! Wat zouden we allemaal met dat geld kunnen doen...

BERT: (*dromerig*) Een nieuw dartbord kopen...

MARIA: Het café van de hand doen en een riant huis ergens buiten de stad kopen...

BERT: Of een jukebox met hits uit de jaren zestig en zeventig...

MARIA: Een wereldreis maken...

BERT: Tóch een lift voor de biervaten?

MARIA: (*plotseling pinnig*) Hou nou maar op met dromen! Het is waarschijnlijk doodgewone kitsch, en dan maak jij ons alleen maar dood met een blije mus!

BERT: Jij begon! Maar ik heb geen idee wat dit beeld waard is. En ik zou ook niet weten waar het vandaan komt of waar het naartoe moet.

MARIA: Waar het naartoe moet? Naar een antiquair natuurlijk! Misschien kan die ons vertellen wat dit beeld waard is. (*Denkt na*) Dan moet 'ie alleen wel weten waar het vandaan komt natuurlijk. Zat er geen briefje bij of zo?

BERT: (*haalt zijn schouders op*) Ik heb niks gezien. Maar ik ga niet nog eens die kelder in.

MARIA: (*pinnig*) Oh jawel, dat ga je wel!

BERT: Maar lieve, ik heb écht niks gezien. Er lag echt geen briefje bij...

MARIA: Nee, maar je zou een biervat halen en dat heb je nog steeds niet gedaan!

BERT: Dat is ook zo. (*Zucht*) Ik ben zo terug... (*Bert verdwijnt weer in de kelder, maar bedenkt zich en steekt z'n hoofd weer uit het luik*)

BERT: Wat ga je nu met dat beeld doen?

MARIA: Weet ik veel, ik zet het wel op de bar als decoratief element.

BERT: Oh ja. (*verdwijnt weer in de kelder*)

Maria zet het beeld op de bar. Kijkt er van een afstandje naar, verschuift het wat en knikt dan goedkeurend.

BERT: (*verschijnt weer in de opening van het luik*) Maar lieverd...

MARIA: (*geïrriteerd*) Wat nú weer?

BERT: We hebben jou toch al als decoratief element? (*Bert verdwijnt weer in de kelder, Maria smijt het luik achter hem dicht*)

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407

“Samenspelen” is ons motto